

2n Premi

Títol: **“Millor o no, sempre serà el poble”**

Autor/a: **Anna Bosch Gonzalez**

Millor o no, sempre serà el poble

Que siguin records; que els finals siguin fàcils, i que ho siguin també els principis.

Hi ha qui diu que és aquí on s'arrela aquesta dificultat per saber-nos sòlids en els camins inconneguts, aquesta absoluta falta de confiança quan salpa el vaixell i algú es va fent petit, petit, al port de la ciutat que coneixíem. El pànic a perdre's.

La cama esquerra tremolant descontrolada damunt el pedal de l'embragatge i l'ensurt al pedal del fre, mentre a fora tots els carrers buits del poble em transporten i em tornen on sempre ha estat.

I aquest dia serà un dia més al sac del passat. Allà on s'ajunta tot: mesos, hores, esperes, esperances, tactes, carrers, comiats, cares, cases, decisions, inèrcies, petons, feines, viatges, sopars, gots, plors, gols, canvis d'adreça, de bufandes, de llençols, de sabates. I dins la memòria el temps s'endreça com vol: el que havia durat un segon es converteix en un record que he rebobinat milers de vegades. I el que havia durat deu anys s'ha esborrat fins a ser res, dues imatges desdibuixades. On va a parar, doncs, el que vivim? Què en quedarà de la precisió amb què he sentit la teva boca al meu coll? De la lentitud amb què he mirat com la flor del jardí era oberta del tot? Què en quedarà de l'onada que sento ara per la finestra? De l'estona que hem parlat aquesta tarda? De tot el que penso aquesta nit? Quin sentit té la por, aquest desig fora de mida, la fam de voler arribar a tot, aquest terror al cos.

És curiós pensar que la majoria de coses que facis avui demà no les recordaràs, que els que vivien aquí fa cent cinquanta anys ja no hi són, i que la minúcia per la qual patien és la mateixa per la qual patíem ara fa uns mesos, ara fa ja dos anys.

És curiós que quan penso en tu, i tu no ho sàpigues –oh, com m'agradaria mirar per l'ull d'una porta secreta i saber si avui has pensat en mi– que les tisores tallin, que les persones es trobin, s'enfadin i es perdonin, que tal sols fa un mes que

encara amagaves el somriure, que tan sols era llavors, i ja som ara.

I és curiós com tornar sempre és la part més complicada del viatge, ni que sigui tan sols per venir al dinar de Festa Major. És curiós pensar ens tornarem a tapar la boca amb la mà quan riem fort. Que enyorarem molt algú i acabarà sortint a la conversa. Que encara fem patint el que podríem fer xiulant. Què no puguem saber exactament quina cara veurem demà quan sortim al carrer. Què estiguem dins d'un cos, amb orelles, cabells, canells i peus, i el puguem moure i el puguem fer ballar. És impressionant que dins del cap tot el dia i tota la vida ens parli una veu que tant ens anima com ens maltracta. Que podent escriure hi hagi tantes coses que no ens atrevim a dir. Què curiós és tornar a casa, tornar al poble, tornar a Bell-lloc.

Són curiosos els planetes, els llits i les espelmes, els rellotges que rodolen cada dia sobre els mateixos números, els passos de vianants i les sales de cinema. La forma amb què uns llavis toquen uns altres llavis, i la forma amb què amb la ment pots tocar l'amor que ja no tens. Els desitjos petitíssims que se'ns moren per haver-los abandonat com s'abandona la mà d'un nen just quan comença a caminar. O la de l'adulta que un dia va decidir marxar.

L'esclatxa interrogant que tenim amb el futur ja és un esvoranc insalvable i enmig del meu no fer res insuficient faig volar coloms, o imagino, o més ben dit, recordo com era aquell temps aquí. Per començar, i això és important perquè la distracció en els detalls desdibuixa requisits imprescindibles, recordo que hi havia poc, però no m'hi faltava res, o més ben dit, era el que m'havia fet.

Penso en el paratge del poble ara llunyà, el petit Bell-lloc d'Urgell dels meus dies, dels meus anys, el trampolí dels meus obstacles abatibles, el meu silenci i el meu crit. La meva mare, el meu pare, la meva germana, la padrina, els amics, els fanals encesos a les 6 i a les 9 a l'estiu. Recordo com repicava el campanar, la plaça, el parc, el tornar caminant de l'escola, sortir a passejar les nits d'estiu. Els divendres de cervesa a la fresca i el desconegut que de cop i volta es creuava al camí on en teoria tothom era veí.

Recordar el "sempre em quedarà el poble" i trobar la porta oberta sempre que hi ha calgut. Marxar d'on t'ha creat l'essència no és senzill, fa por pensar que potser abandones una part de tu que mai més podràs recuperar. Però cal ser valent. Cal tenir valor per veure com es corquen i es desintegren els remes que ja mantenen ancorada en un mateix lloc, sense avançar, sense poder deixar-te veure que hi ha més enllà de l'horitzó.

I és cert que aleshores no tenies mar, i que tampoc en tens ara. Que la barca només passejava pel pantà de la torre i els remes sempre acabaven a l'aigua i algú o altre els havia d'anar a rescatar. Tampoc has convertit les cases veïnes en grans gratacels, ni les places en parcs temàtics, ni l'església s'ha enderrocat. Els carrers mantenen els noms de sempre i els nouvinguts se'ls han fet tan seus com ho eren de meus.

Aparco el cotxe davant de casa, sempre serà casa i la cama em continua tremolant. Somric. Tot ha canviat, tot com sempre. Toquen les dues al campanar, em miro al mirall del retrovisor i somric, de nou. Baixo del cotxe, en un mateix moment dues accions concèntriques:

- Obro la cartera i trec la fotografia que vas fer tu aquell 2020 on no podíem sortir al carrer i tu vas fer trampes.
- Obro els ulls, aixeco la mirada, i et veig amb el cap a la finestra esperant que passi algú.

Els meus ulls són testimoni que el pas del temps és llei de vida, que l'avui és el record d'ahir, que semblava tot igual, però que quan no hi sigui faltará avui i sempre la teva mirada, el que sempre farà poble el que havies estat tu. I és que en tu em vaig fer jo, ens vam fer nosaltres, vas fer-ne el que ens queda i sempre serà.

Et recordo i per això avui t'escric (de tu, no a tu) justament avui, per venerar el que ets, el que vam ser, el que ja no, el que encara sempre. Escriré de tu perquè no vull que em moris mai –tampoc quan moris, tampoc. Perquè no em cal morir-me jo abans perquè et facin arribar les paraules que et guardo i que diuen que

no em mors, que no te m'has mort mai. Escriuré avui de tu, d'aquest atac de nostàlgia, del que vas ser mentre jo era amb tu. I has canviat i has omplert els carrers de nova vida, de noves cares i de noves tradicions, t'has fet gran i t'has fet nou. Però continues essent, i essent part del sac que carrega la meva esquena, part del meu ahir i de tot el que vindrà.